

Quatre cartes trobades per casualitat

I

Em dirigeixo a Taos per poder parlar amb tu. Mentre el vent del dia se submergeix com una bandera contra l'altra, els teus escrits em guien i m'ajuden a entendre't. El codi del teu llenguatge m'és desconegut, però, tot i així, hi ha moments quan penso que m'estic apropant, que estic a punt de captar-te, encara que aquesta temptativa meva, lineal i irreprimible d'entendre-ho tot, és completament errònia.

Dius que l'artista no ha de preocupar-se per la vida, que no ha de sentir la càrrega de la seva funció. Es tracta per a tu de distraccions que impedeixen el lliure desenvolupament de la inspiració i està bé, però m'agradaria saber com s'arriba a ser indiferent? Desencadena'm i digues-m'ho! Sóc capaç de reconèixer el meu fracàs, però no sé com renunciar a les coses que m'agraden.

La naturalesa de la realitat transcendent és perfecta i eterna. Entre l'obra d'art i l'observador ha d'existir un espai per a converses obertes, per a un diàleg entre el creador, l'espectador i l'obra. L'artista crea sense premeditació, l'observador reinterpreta i converteix l'obra en una cosa pròpia. L'obra, d'altra banda, tracta de perfecció, mentre, al mateix temps, segueix sent imperfecta i és en aquesta discrepància, o millor, en l'equilibri just entre dins i fora, que neix la bellesa positiva, la felicitat sense interessos materials, sense premeditacions ni temptatives de correspondre a l'última tendència. Nosaltres triem el nostre ésser i, per aquest motiu, hi ha només valors del després, en les relacions entre la voluntat de la creació i el resultat. Potser és l'acció mateixa, la que anomenes l'ona de la vida, la consciència de la perfecció que ens empeny a obrar en el nostre camí cap a la felicitat, l'únic camí de la humanitat.

II

És la teva mare. La mires. És la teva mare amb la seva vareta màgica que repara tapissos que semblen interminables. És la teva mare que es lliura al teu pare que es

lliura a Sadie que es lliura a la vida que no coneix cap regla. És la circulació dels cossos que és el so de la circulació de les ments, el motor dels ulls que és l'espai creat mirant.

Quan parles de tu mateixa, en realitat ens remets a la nostra identitat formada per records. Massa records i per a alguns, massa obvietat. Què saben ells de la por, de la traïció? Què saben del dolor, del sentit de culpa, la frustració? Només quan els diferents tipus de dolor adopten una forma abstracta i, així, es fan visibles, s'afronten. No, no s'eliminen, s'afronten i s'ofereixen al món, una i una altra vegada, fins a la nàusea.

És el teu pare. El mires. És el teu pare que besa la seva amant. És Sadie que fa l'amor a casa teva, sobre la taula del menjador. És el teu pare que baixa les escales, que es burla de tu, que mor. És la teva mare que espera i confia, és la pèrdua d'autoestima, un etern trencar i reparar, trencar i reparar, reparar, reparar ...

III

He mogut una mica de neu i he descobert el cos d'una dona. Sé qui és, és molt bonica, en aquest somni igual que en la realitat: la pell blanca, els ulls tancats, els llavis vermellorsos, les celles negres, més negres a la neu blanca. Diu que no té memòria, només sentits i que aprèn a través de la panxa, de les vísceres i de les mans. Sense mans, diu, se sent com una au però sense ales, no pot volar i no pot rendir-se. Aquestes mans seves mil•lenàries són sàvies i inquietes, fan el que poden, el bé i també el mal, s'acaronen, provoquen plaer i lesions, imploren. Amb les seves puntes fines aquestes branques descobreixen la singularitat tàctil de l'univers, tornen ulls i un nas sofisticats, mans com testimonis d'una infància inquieta i curiosa, mans netes i impertinents sense les quals la visió del món quedaria tèrbola i vetllada.

Sota la neu una cara que conec, que sedueix amb la seva boca en la qual brolla el crit i bombolla la paraula, la boca que és cranc i esquelet, la boca com una gran xemeneia de fàbrica i forn que cada dia amb la seva calor fa aixecar el pa.

He descobert els teus peus, la base de la columna que és cos, que és un abric poètic que és apropar-se, trobar-se caminant, perdre's en la distància, sense pensar en

el futur i en altre. Els teus peus que anomenes peces màgiques, objectes rasants, catalitzador sensual, els peus que mengen i tallen la distància, peces autònomes que semblen dos desconeguts d'un altre planeta que busquen la unitat sense fi ni començament. Els peus com a testimonis d'una infància perduda, que transportaven i aixecaven, que s'havien negat a transportar, que en el caminar trobaven el significat d'estar en dos.

IV

Aquesta nit he somiat amb tu, amiga! He somiat que em regalaves les teves nines i jo, agraït, les acceptava. I també els teus llaços, les teves pintes i flors que t'acompanyaven i t'adornaven. Ho he somiat tot, sense definicions ni dolor, lluny de tots els teus homes i pors, les teves cartes desesperades, les cartes sense destinataris. Ens en vam anar de viatge, després, en aquest somni, cap a una ciutat d'art al nord d'Itàlia: estàvem immòbils davant dels quadres que reptaven l'univers: tu, jo i les ombres. Durant tot aquest temps les nostres mans mai no es van tocar i, sabent que no hi haurà cap futur en el qual es tocaran, jo somreia. Somreia perquè m'agradava creure que les nostres mans formaven una eternitat de diàlegs sense tocs, l'eternitat del dia, de la vida moguda en l'espai del present fet possible gràcies a la nostra no-trobada. Em feies ganyotes, em deies que necessitàvem ser educats en els símbols perquè no fóssim enganyats pels mateixos, i vas riure. Sí, vas riure, tu que has arribat des d'on tot és evident mirant l'ull d'un drac de l'alba, a prop de la solidesa de les estrelles i damunt les aigües.

Em parlaves de la solitud i del dia que sempre acaba abocant-se en una petxina que no és cap altra cosa que una gran ossada de la mar. I sobre les teves celles de cérvol s'hi posava una ofensa, un menyspreu perquè la mort té pinces, la mort com un mol·lusc entre la multitud de la qual et salva només la teva passió incessant.

Sí, això també agrada, el fet de llançar-te en un huracà propi, inventar una persona per deslligar, i construir, cada vegada amb més perfecció, un autoengany nou, necessari com l'aire i l'escriptura. Doncs, tots els destinataris de les teves cartes van ser inventats, amiga? I com tempestuosa va ser la desesperació quan descobries la

mediocritat habitual de la persona que, en el moment propici, desencadenava l' huracà? Òbviament, no t'importava el qui, t'importava el com. No t'interessava la substància, sinó els estímuls, l'entusiasme, el ritme, la creació.

Hem viatjat aquesta nit i el vent jugava amb les teves cartes llançant-les per la finestra d'un tren imaginari que anava cap enrere en el temps. L'eufòria per la soledat compartida es barrejava amb les veus d'altra gent que cantava cançons que només tu entenies. Tota aquesta tristesa no és més que un llaç, llarg i tou, caigut del teu cabell que em torna al principi.